

בלשון הקודש המובן לנו יותר...

בזוהר פרשת תרומה (דף קכ"ט ע"א וע"ב) מובא, ש"לשון הקודש – השכינה מתחברת בה", ואילו לשון ארמית היא לשון הסמרא אחרא: ובפרשת תרומה (זוהר⁴) דף קכ"ט ע"א וע"ב) מובא, ש"לשון הקודש – השכינה מתחברת בה", ואילו לשון ארמית היא לשון הסמרא אחרא, ולכך תיקנו לומר קדיש כלשון הסמרא אחרא, כדי שבכך ישבר כח הסמרא אחרא שמובן להם.

[הערת העורך למעלת קדושה בעשרה]:

באר מים חיים פרשת תצוה (כתב יד דף כ"ד)

גם יאמר על מאמר רו"ל "בתוך כל אחד ואחד" כי אמרו ז"ל המזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו, וענין זכות הרבים תלוי בו הוא על דרך משל, שבאו עשרה אנשים להתפלל יחד, ולקדש שמו בקדוש מצוה, ולכרך שמו בכרכו הנאמר בעשרה, או לכד מזה שכל אחד עושה מצותו שבא למקום קדושה לברך שמו יתברך ברבים, ולכד זה גם מזכה את התשעה שעמו ואז זכות הרבים תלוי בו גם כן להיות בו זכות עשרה עושה מצוה. והנה לפי מאמר חז"ל בסוטה בענין הערבות, האיך שכל אחד ואחד מישראל נעשה ערב בעדו ובעד חברו ובעד כל הערבות של ששים רבוא שעליו, אם כן כל שכן במדה טובה כשאדם זוכה בזכות אלו עשרה זוכה ככל עשרה זכותים אשר לחברו, ואז עולה זכות כל אחד ואחד לזכות מאה, וזה רמזו רו"ל "מה ה' אלקיך שואל מעמך" שדרשו אל תקרי מה אלא מאה, כי ה' אלקיך נאמר על השעה שישראל מקבלים עליהם עול מלכותו, ומקדשים ומברכים שמו בעולם, ואין אומרים דבר שבקדושה בפחות מעשרה, אז יעשה החשבון של כל אחד לחשבון מאה, ואמר הקרא מאה זכותים יש לך בשעה שה' אלקיך, וזה רמז כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, פרוש לפי הפעולה שפעל אם זכה הרבים בזה הפעולה, או זכות הרבים תלוי בו ועולה זכותו למאות ולאלפים.

תרגום הוא לשון הסמרא אהרא שגאחו ונגלל בו, לכן נשבר כוחו על ידי זה: [בגלשון הקודש] ובלשון זו על פרוחו של הצד האחר הוא נכפה, ונשבר כחו, ומתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא ושובר מנגעילים והותמות ושלשלאות חזקות וקלפות רעות, ולפי שתרגום הוא לשון הסמרא אהרא שגאחו ונגלל בו, לכן נשבר כוחו על ידי זה] ונזכר הקדוש ברוך הוא את שמו ואת בניו וזוהר הקב"ה את שמו המהולל בגוים ואת בניו שהם בגלות (ממ"ד). אשריהם העם הקדוש שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה קדושה לזכות בה לעולם הבא.

4. השכינה מתחברת עם היהודי האומר בלשון הקודש: [בגלשון הקודש] הקדשה שבסוף היא תרגום, כמו שבארנו, וזה אפילו יהודי יוכל לומר אותה, אותם דברי התרגום. אבל דברי לשון הקודש של הקדשה אינם אלא בעשרה, כי השכינה מתחברת עם לשון הקדש ומתחברת עם היהודי האומר בלשון הקודש (רמ"ק ורא"ג). ולכל קדשה שהשכינה באה, אין זה אלא בעשרה, שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. בני ישראל הם לשון הקדש ודאי [שבני ישראל הם נקראים לשון הקודש ודאי (רמ"ק ורא"ג)]. ולא שאר עמים שיש להם לשון אחרת.

מעלת הקדיש היא, להעלות שבהו יתברך למעלה, ולשבר כל הקלפות פולם: [בגלשון הקודש] ואם תאמר, הרי הקדשה של הקדיש, שהיא תרגום, למה אינה ביהודי? בא וראה, קדשה זו אינה בשאר הקדשות שהם משלשים. אבל קדשה זו היא עולה בכל הצדדים, למעלה ולמטה ולכל צדדי האמונה, ושוברת מנגעילים והותמות של ברזל וקלפות רעות והותמות של ברזל והם הקלפות שהם במהיצה של ברזל בינינו לבין אבינו שבשמים, ומעלת הקדיש היא, להעלות שבהו יתברך למעלה, ולשבר כל הקלפות פולם (דרך אמת-סלם) (וזהו השבח שמתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר. והתעלות זו יתרה מהכל, מה הפעם? משום שהיא גורם להרפות את הצד האחר והעבירו) להעלות את כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל.

לשון של הצד האחר הוא לשונו של הסמרא אהרא: [בגלשון הקודש] ואנו צריכים לומר אותה בלשון של הצד האחר ושהוא לשונו של הסמרא אהרא (מפרשים)) ולהשיב בכח חזק: אמן יהא שמיה רבא מברך, כדי שישתברר כחו של הצד האחר, ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל. וכשנשבר בקדשה זו כחו של הצד האחר, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו, ונזכר לבניו, ונזכר לשמו. ומשום שהקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו בקדשה הזו, אינה אלא בעשרה.